ואכן, בלוויית משמר כבד, הוביל מסעוד את השוטרים למקום המסתור החדש שייעד בעבור צרור הכסף המשותף, וחילץ את הממון הגנוב מבין רגבי האדמה.

התעלומה נפתרה, אולם רק כדי מחציתה. במוחו של הקאדי, כמו גם במוחם של משה ויעקב, עדיין ניקרה השאלה, כיצד זה ידע הרב כי מסעוד הוא הגנב.

עם האיר היום, עלה הקאדי בכבודו ובעצמו לביתו של רבי רחמים אליהו חזן. הוא התיישב לפניו בהכנעה וביקש להבין: "למדני נא, כיצד זה עלית על זהותו של הגנב? והרי השלושה עמדו לפניי במשך שעה ארוכה, ולא מצאתי בהם פגם. כיצד הצלחת לדעת מיהו הגנב"? חיוך קל עלה על פניו של הרב.

"כאשר באו אלי השלושה בפעם הראשונה, עקבתי מיד אחר צעדיהם. ראיתי כי שניים מהם צועדים בבטחה, כמי שנגזל ממנו רכושו והוא מבקש צדק. אך השלישי, הוא הלך בברכיים כושלות. רגליו רקדו מעט, והוא נראה כאדם שנושא משא כבד על מצפונו. חשדתי בו מיד, אך אמרתי לעצמי, אולי חולשה נפלה עליו, אולי יראת בית הדין".

"לפיכך, החלטתי לבוחנו. שילחתי אותם מעל פניי ואמרתי כי אינני יכול לעזור. והנה, ראה זה פלא. אותו אדם, שנכנס פנימה בברכיים כושלות, נאזר פתאום בגבורה. רגליו הפכו קלות, והוא הזדקף ויצא החוצה בצעד מהיר ובוטח...

"חשדי התחזק, אך כדי להיות בטוח מעל לכל ספק, חזרתי על המעשה פעם שנייה ושלישית. ואכן, בכל פעם שנכנסו השלושה לחדר בית הדין – נכנס אותו אדם בברכיים כושלות. ובכל פעם שהורתי להם ללכת – נעשו רגליו קלות כאיילות. או אז ידעתי בבירור, כי הוא הוא הגנב, 'רגלוהי דבר נש ערבין ליה', רגליו סיפרו את מה שביקש לנצור תחת לשונו".

"ברוך תהיה לאלוקים" ספק הקאדי כפיו בהתפעלות, "אכן, ידוע ידעתי כי חכמת אלוקים שוכנת בקרבך, ופיקחות יתירה ממלאת את ליבך, אין כחכמת היהודים",

ומני אז, נתגדל שמו של רבי רחמים אליהו חזן עוד יותר, ואימתו נפלה על כל הבאים להתדיין בפניו, לבל ירהיבו עוז להוציא דבר שקר מפיהם.

(על פי 'נחלת אבות')

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "חסד יוסף ורחל" פתוח בימים: א – ה פלא... 052-5079555

שיעורי לוויין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרשל"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול

בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנוים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" [בהשתתפות כולל "חוני המעגל"]

העלון לע"נ **אבי מורי** ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום יז' סיון התשנ"ב

ואימי מורתי רחל בת איז'ה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

1637

יוסף חסדי ורחל

"קדושתו של יעקב אבינו"

אחרי עשרים ושתים שנה, בהיותו רחוק מבית הוריו, סוף סוף חוזר יעקב אבינו ע"ה, לביתו ולמולדתו – לארץ כנען. והדבר הראשון שרוצה לתקן, הוא, להתפיים עם עשו אחיו. וישעיה הנביא מלמדנו: "חבי כמעט – רגע עד יעבור זעם..." ורבקה אמנו כן צותה לו ליעקב "קום ברח לך עד אשר תשוב חמת אחיך. עד שוב אף אחיך ממך ושכח את אשר עשית לו..." חשב יעקב, שזמן ארוך כזה עשה את שלו... וההתפייסות תהיה לא קשה. אבל לא כן היה. על עשו התבטא עמום: "ועברתו שמרה נצח", ויצחק אבינו ברכו: "ועל חרבך תחיה". עשו עדיין ברשעו עומד, ורש"י מציין הוא קורא לו אח (אחי) והוא מתנהג כעשו הרשע...

על כן התכונן יעקב לג' דברים. א.לדורון. ב.לתפילה. ג.למלחמה. ובזה לימד אותנו יעקב אבינו ע"ה מה שמציין במסכת שבת רבי ינאי: לעולם אל יעמוד אדם במקום סכנה, לומר שעושים לו נס, שמא אין עושים לו נס, ואם עושים לו נס, מנכים לו מזכויותיו. כלומר: לא רצה יעקב אבינו לסמוך על הנס... והתכונן לשלשת הדברים שהזכרנו. והשאלה נשאלת מעצמה, מדוע פחד יעקב אבינו? הלא הבטיח לו אלוקים "והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך, והשבתיך אל האדמה הזאת, כי לא אעזבך, עד אשר אם עשיתי את אשר דיברתי לך". ואם כן מהו הפחד? את השאלה הזאת שאל והשיב עליה רבי יעקב בר אידי: היה יעקב מפחד שמא יגרום החטא... הרי הקב"ה מדקדק עם סביביו (צדיקיו) כחוט השערה וצדיקים תמיד חושבים אולי לא יצאתי ידי חובה בתפילה, בברכות ובמעשים טובים. ומי לנו גדול ממשה רבינו ע"ה, שלא הסתמך בעת התחננו לה' יתברך, על מעשיו הטובים, אלא בלשון תחנונים בלומר, רבונו של עולם, תן לי מתנת חינם.

ומזה יוצא לנו מוסר השכל, שאין לו לאדם להסתמך על מעשיו הטובים. ובשם צדיקים מפרשים בגמרא: "יפשפש במעשיו" ובגירסה שניה "ימשמש במעשיו". "יפשפש במעשיו" הם המעשים הרעים ויחזור בתשובה. "ימשמש במעשיו" במה שעשה מעשים טובים, ימשמש היטב בהם, האם באמת היו טובים? האם עשה אותם כראוי? ואם כן תמיד, האיש הישר והתמים, מרגיש כאילו לא הגיע לשלמות, וזאת היתה דאגתו של יעקב אבינו ע"ה. ומעשה אבות סימן לבנים.

לבסוף, הקב"ה כן עשה את הנס, לאוהבו יעקב, ונכמרו רחמי עשו אחיו, ורץ לקראתו ויחבקהו וישקהו... אבל נקודות ישנן, על המילה "וישקהו" וכתוב בפרקי דרבי אליעזר: אל תקרי וישקהו, אלא וישכהו... ומה פירוש "ויבכו"? אלא אמרו חז"ל שנעשה צוארו של יעקב שיש, ונשברו שיני עשו כשרצה לנשכו. עשו בכה על שיניו. ויעקב על צוארו שנעשה שיש...

שבת שלום

שבת יח' כסלו ה-תשפ"ז

פרשה: **וישלח**

הפטרה: **חזון עובדיה**

הדלקת נרות - 16:13
צאת השבת - 17:06
ר"ת: 17:38

הדלקת נרות בשבת הבאה **16:13**

	וישלח	וישב
עמוד השחר:	5:15	5:21
זמן טלית:	5:22	5:28
זריחה:	**6:20**	**6:25**
חצות:	11:27	11:30
מנחה גדולה:	11:53	11:56
שקיעה:	16:35	16:35

"אורחות מרן" אשמורת של זמירות

בתחילה היה נוהג כדברי השל"ה, לומר אחר הנטילה קודם הברכה "שאו ידיכם קודש", ואינו נחשב להפסק. אולם לאחר מכן חזר בו וביטל מנהגו, ומיד לאחר הנטילה מברך ומנגב ידיו.

אינו עושה "מים אחרונים" ע"י כלי, אלא קם ממקומו ורוחץ ידיו בברז. [כן אמרו בני ביתו. ובדרכו לנטילה אומר: "מים אחרונים חובה"]

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... **052-5079555**

עלונים על קדושת השבת

"וישלח יעקב מלאכים לפניו"

פירש רבינו עזריה פיגו"ז זצ"ל בספרו "בינה לעיתים", שעמדו לשירותו של יעקב אבינו ע"ה שתי כיתות מלאכים. אלו שירדו מן השמים ללוותו ולשומרו, והמלאכים שנבראו ממצוותיו וממעשיו הטובים.

לא רצה יעקב אבינו לשלוח את המלאכים שירדו מן השמים, שכן לא רצה להשתמש בשרביטו של מלך מלכי המלכים, ושלח מן המלאכים שלפניו, היינו אלו שנבראו ממצוותיו ומעשיו.

"וישלחם ארצה שבע פעמים עד גישתו עד אוזיו"

כתב רבינו הרמ"ע מפאנו זצ"ל: "ארצה" – ארץ ה', וביאר: חס ושלום שיעקב השתחווה לעשו הרשע, אלא השתחווה לה' עוד קודם שהגיע לארבע אמותיו של אותו רשע. כדלהלן: "עד גישתו עד אחיו" – ולא עד בכלל.

והראיה, שנאמר "וירץ עשו לקראתו", ואמרו שאין ריצה בפחות מארבע אמות.

"ויבוא יעקב שלם"

פירש רבינו שלמה הלוי אלקבץ זצ"ל בספרו "שורש ישי", שיעקב אבינו בשבתו בבית אביו על התורה ועל העבודה, נאמר עליו "ויעקב איש תם יושב אוהלים". איש תם – פירש התרגום "גבר שלים", אדם שלם. והיה מקום לחשוב ולחשוש, ששלימות זו נובעת מחוסר התמודדות ומהסתגרות באהלי התורה. אבל אם יצא לשוק, ויעמוד בפני נסיונות, וידרש להתמודד, תפגם שלמות זו.

לפיכך מבשרת לנו התורה הקדושה כי גם לאחר עשרים שנות התמודדות כנגד לבן, וההתעמתות עם עשו, לאחר כל המאורעות והפגעים – "ויבוא יעקב שלם", הוא נותר שלם ומושלם כשהיה, כמו שאמר: "עם לבן גרתי – ותרי"ג מצוות שמרתי".

"ויקן את חלקת השדה... ויצב שם מזבח"

כתב רבינו חיים ויטאל זצ"ל "ויקן" – בכסף מלא.

כשם שעשה דוד המלך ע"ה כאשר קנה את גורן ארוונה היבוסי, בבקשו לבנות שם מזבח – הוא מקום הר הבית והמקדש. בבואו, יצא ארוונה לקראתו וביקש להעניק לו חינם את הבקר – לעולה, ואת כלי החרישה – לעצים. "ויאמר המלך לארוונה: לא, כי קנו אקנה מאיתך במחיר, ולא אעלה לה' אלוקי עולות חינם, ויקן דוד את הגורן, ואת הבקר, בכסף שקלים חמישים. ויבן שם דוד מזבח לה', ויעל עולות ושלמים. ויעתר ה' לארץ, ותעצר המגיפה מעל ישראל".

מכאן למדנו שיש לו לאדם לשלם כסף מלא כדי לזכות במצווה, ונכוונותו לשלם מורה על חשיבות המצוה בעיניו, על יקרתה ורוממותה, ועל מסירותו ורצונו העז לזכות בה.

"ויקרא את שמו ישראל"

האר"י הקדוש זצ"ל כתב, שזהו שם כללי, השם בו הוכתר העם כולו, ונכללו בו כל האבות וכל האמהות,

והיינו כדלהלן:

י – יצחק, יעקב

ש – שרה

ר – רחל, רבקה

א – אברהם

ל – לאה.

"אלה בני יעקב אשר יולד לו בפדן ארם"

רבינו הרמ"ע מפאנו זצ"ל שאל: הלא רק י"א מבניו נולדו בפדן ארם, ואילו בנימין נולד בארץ ישראל – וכיצד אומר הכתוב שכולם נולדו בפדן ארם? והשיב, שרחל התפללה בלידת יוסף ואמרה: "יוסף ה' לי בן אחר". והואיל ורצון יראיו יעשה, ואת שועתם וישמע, ותפילתה עלתה למרום ונענתה, הרי זה כאילו נולדו בה נושעה בבן נוסף, ובנימין כבר חשוב היה כאילו נולד.

על כן, בכל עת צרה שלא תבוא נשוע לאבינו רועינו, ובו במקום ובזמן יענה לנו וישיענו.

"הגידה נא שמך"

כתב הגאון רבי עזריה פיגו"ז זצ"ל, בספרו "בינה לעיתים": יעקב אבינו ע"ה ידע שאין למלאך שם תמידי וקבוע, והוא נקרא לפי שליחותו. לכן אמר: "הגידה נא שמך". נא הוא לשון בקשה – אך גם לשון מיד ועכשיו (כמו "הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את"). "יעבור נא אדוני לפני עבדו", "אסורה נא ואראה", ועוד). ביקש יעקב לשמוע את שמו העכשוי של המלאך, ועל ידו ידע לשם מה נשלח אליו.

ענהו המלאך: "למה זה תשאל לשמי" בצורה כזו – משום שאתה מבקש לדעת לשם מה נשלחתי – "ויברך אותו שם", נשלחתי כדי לברכך...

"כוחה של אחדות"

בפרשת "וישלח" מספר לנו המקרא: "ויותר יעקב לבדו, ויאבק איש עמו".

לימוד גדול יש לנו ללמוד מעניין זה. ברגע שנשאר יעקב לבדו – מיד ויאבק איש עמו. צריך אדם להיות תמיד עם הציבור, לא נפרד ממנו.

כאשר אנו מאוחדים, כאשר אנו ביחד – אנו מחזקים אלו את אלו ומעודדים אלו את אלו.

ראיה לכך אפשר למצוא בסיפור על משה רבנו אשר רעה את צאן יתרו במדבר. כאשר פרש גדי אחד והלך לבדו הניח משה את כל העדר והלך לחפש את הגדי האחד, הבודד והתועה. אמר לו הקב"ה: יש לך רחמים לנהוג צאנו של בשר ודם, כך חייך, תרעה צאני ישראל". וזה בלתי מובן: האם זו מידת אחריות להניח עדר שלם וללכת אחרי גדי יחיד?

אבל בדיוק בזה נבחן משה כמתאים להיות רועה ישראל: הוא ידע כי היחיד, זה שפרש מן הציבור – הוא זה שנתון בסכנה. העדר – יש לו כוח הציבור.

הלכות הטמנה

ההלכות מספר "הלכה ברורה" הרשל"צ

הרה"ג דוד יוסף שליט"א

הטמנת קדרה המונחת על פלאטה חשמלית או אש מכוסה

ואם מניח כלי רחב על גבי מכסה הקדרה, או שמניח מכסה רחב נוסף על מכסה הקדרה, ומניח שמיכות או בגדים על גבי אותו כלי, ואין השמיכות או הבגדים יורדים על צדי הקדרה כלל אלא נשארים רק על גבי אותו כלי, אין זה נחשב להטמנה כלל, ואף למנהג הספרדים מותר לעשות כן בערב שבת ואפילו לכתחלה.

ואם הקדרה מונחת על גבי גחלים או על גבי אש גלויה, והקדרה נוגעת בגחלים או באש, אפילו אם אין השמיכות או הבגדים נוגעים בצדי הקדרה, בלאו הכי יש לאסור בזה לדעת מרן השלחן ערוך, משום איסור הטמנה במקצת, וכמו שנתבאר לעיל (סעיף כז).

ויש אומרים שלדעת הרמ"א הסובר להקל בדין הטמנה במקצת, מותר להניח בגדים על גבי קדרה כל שאין הבגדים נוגעים בצדי הקדרה, (וכגון שמניח כלי רחב על גבי הקדרה, ומניח את הבגדים על גבי אותו כלי), ואפילו אם הקדרה מונחת על גבי גחלים הנוגעים בקדרה מלמטה, ויש אומרים שכל שהקדרה נוגעת בגחלים או באש אף לדעת הרמ"א יש להחמיר.

הטמנת קדרה בתוך תנור

לא. לעיל (סימן רנג סעיף י') נתבאר, שתנור חשמלי שגופי החימום שבו מופעלים על ידי וסת חום (טרמוסטט), אסור להניח בתוכו תבשיל לצורך השבת, ואפילו אם גופי החימום שבו מכוסים, אבל תנור חשמלי שיש בו כפתור מיוחד ל"מצב שבת", שמביא לידי כך שדרגת החום שבו קבועה, על מנת לשמור את חום התבשיל שבתוכו, וגופי החימום שבו מכוסים ואין האש נראית, ואין וסת החום (הטרמוסטט) פועל כלל בשעה שהכפתור על "מצב שבת", יש להקל על ידי שיניח על תחתית תא התנור מבפנים טס של מתכת, או קדרה ריקה, (או מגשית אלומיניום ריקה), ובאופן כזה נחשב התנור כמו כירה קטומה, ויש להקל להניח בתוכו תבשיל מערב שבת.